

SPOLEČNOU
CESTOU

L.P.
1913

TITO JSOU OTCOVÉ NAŠI

prosinec 2021

ZA SVATOU LUDMILOU

Před dávnými časy žila
vzácná žena, kněžna Ludmila,
všemu lidu i Bohu milá,
laskavá a spravedlivá.
Ta křest svatý přijala,
dobré skutky konala,
o bližní se starala.

Ač mnoho révy dozrálo
na slunných svazích Mělníka
kde Labe snoubí se s Vltavou
a v jediný proud stéká,
kde Ludmilina relikvie
do ruky vnořena,
dlaň k nebi pozdvihuje
ve stříbro oděna,
přes dlouhá staletí
památka té šlechtné paní
září jak Jitřenka
do našich životů a dní.

V ctnosti a víře vychovala
vévodu Václava,
který už víc jak tisíc let
patronem země zůstává.
Tak prosme svatou Ludmilu,
zvláště my, ženy a matky,
kež našim dětem předáme
víru a duchovní statky.

Na Mělníku 26. 9. L. P. 2021 Marjánka Nečasová

Milí čtenáři,

v letošním roce v souvislosti se zahájením synody získal náš zpravodaj na aktuálnosti. A my jsme moc rádi, že s vámi kráčíme společnou cestou už tak dlouho. Děkujeme za to, že přispíváte k tomu, aby to tak bylo, a že k tomu mohou být nápomocny i stránky zpravodaje.

Srdečně Vám přejeme milostiplné, radostné a pokojné Vánoce. Ať se navzdory všem obtížím, temnotám a nejistotám všichni necháme obdarovat Bohem. Abychom, proměnění radostí z Jeho blízkosti v narozeném Kristu, prožili smysluplný, pozeňnaný a šťastný rok 2022.

Redakční rada

Vážení farníci,

máme za sebou milosti plný rok sv. Josefa, ochránce církve, patrona otců, řemeslníků a přímluvce v hodině smrti, který vyhlásil papež František. Stejně tak jsme si v uplynulém roce připomněli významné jubileum 1100 let od smrti sv. Ludmily, první české světice. Byla to velká žena, matka, babička, vychovatelka, kněžna a mučednice, naše křesťanská pramáti. Oba světci mají ve svém opatrovnickví výchovu. Josef jako pěstoun Páně a Ludmila jako vychovatelka sv. Václava. Josef stráží rodiny a církev, Ludmila je patronkou školství. Oba světci svým způsobem vydali své životy v oběť pro své potomky, aby předali nabyté hodnoty budoucím. K tomu je třeba si osvojit umění komunikace, na prvním místě s Bohem, následně s bližními, a to především s těmi, kteří nám byli svěřeni. Mnohdy se jedná o komunikaci neverbální, tedy beze slov, ale žitou příkladem.

I v tomto roce jsme byli velmi ovlivněni probíhající epidemií, která mohla vést k větší oddanosti Pánu a solidaritě vůči druhým. U mnohých ale bohužel vedla k většímu rozdělení v mezilidských vztazích, v rodinách, ve farnosti, na pracovištích. Setkávám se se stále větší razancí v posuzování a odsuzování druhých, jako bychom ve své zlobě zapomněli na pravidlo: „Nesuďte, abyste nebyli souzeni.“ (Mt 7,1). A proto vás, milé sestry a milí bratři, prosím, abychom nehledali důvody a záminky k rozdělení, nevráživosti a zlobě, ale abychom se snažili o vzájemné pochopení, toleranci a laskavost. Povzbuzuji vás proto hledat cesty k jednotě především vírou, nadějí a láskou, ale i dalšími ctnostmi, například dobrotou vůči všem.

Papež František nás pozval k hledání společné cesty v synodalitě. Tak se prosím v modlitbě usilovně obracejme k Trojjedinému Bohu, abychom pod jeho vedením nacházeli porozumění pro druhé, abychom si vzájemně naslouchali a hledali příležitosti k jednotě v různosti. A v neposlední řadě abychom prohlubovali vztahy podle vzoru Nejsvětější Trojice. Hledejme cesty v dialogu s Bohem a bližními ke zlepšení našeho života ve farnosti, a tedy i v církvi.

Církev je podle biblického obrazu z listů sv. apoštola Pavla stále živým a rozvíjejícím se organismem mystického těla, jehož hlavou je Ježíš Kristus a my jsme jeho údy, tedy důležité části, které jsou na sobě (někdy více, někdy méně, ale zdůrazňuji vždy!) závislé. Pokud jeden koná zlo, trpí tím i ostatní. Můžeme si to uvědomit na odhalování skandálních hříchů u některých kněží či laiků, kteří svým zkaženým jednáním poškozují nás všechny. Lidé tohoto světa nás posuzují mnohem přísněji, protože sami mnohdy zakoušejí naše odsuzování, chování, které oni nepovažují za tak špatné. Proto je třeba se také vzdělávat ve víře a učit se vést dialog s těmi, kteří se rádi stavějí do opozice vůči bibli a církvi. My, kteří bychom jim v tu chvíli měli umět v klidu odpovědět, neznáme argumenty k vysvětlení námitek. Největším problémem ale není snad ani tak vzdělání ve víře, ale ještě závažnější problém je nepředávání žitého vztahu s Pánem Bohem, skrze modlitbu,

předávání zkušeností s Boží milostí a láskou, které nemůže být postaveno na jakési pověře, ale na žitém duchovním snažení. Ne jen povinnost, ale také její odůvodnění. Propojenost částí těla platí samozřejmě i v té pozitivní rovině, když jeden koná dobro, ovlivňuje to všechny. Toho si však svět už tolik nevšímá, vždyť to má být samozřejmost.

Bohem milovaní, přes všechny starosti a problémy bych vás rád povzbudil, vždyť je toho tolik, z čeho se můžeme a máme radovat. Máme být Pánu Bohu vděční za všechna přijatá dobrodíní od něj a našich bližních. Mimo jiné se radujme z oslavy narození Spasitele. Ať Vánoce prožijete v blízkosti s Pánem a svými blízkými a do nového roku nechť vás provází svým milosrdenstvím Trojjediný Bůh s Bohorodičkou Marií a všemi svatými. A přijměte prosím pozvání ke společné cestě ve farnosti v následujícím roce 2022.

S požehnáním otec Tomáš

O rozhovor do tohoto čísla našeho farního zpravodaje jsme požádali otce Davida Petera Palušáka OPraem. V lednu příštího roku navštíví naši farnost, aby nás provázal adoračním dnem.

Můžete se nám, prosím, krátce představit?

Děkuji za pozvání k rozhovoru. Je mi 42 let. Pocházím ze Slovenska. Již 14 let jsem knězem, premonstrátem v Želivském klášteře. Pracuji jako psychoterapeut v Brně a jako lektor pro firmy v agentuře MotivP. Hodně se věnuji úžasnému týmu animátorů v Česku a také na Slovensku - občanskému sdružení mladých lidí. V naší kanonii premonstrátů v Želivě pak neziskovému středisku žeLIVE pro děti a mládež.

Co byste o komunitě, ve které žijete, řekl člověku, který nikdy neslyšel o premostrátech?

Jsme řeholní řád založený přesně před 900 lety. Zakladatel řádu, Sv. Norbert, chtěl propojit kanovnícký řeholní život v klášteře s pastorační činností mezi lidmi a vrátit se k stylu života prvních apoštolů. Myslím, že právě otevřenost, pohostinnost, úžasné společenství a hlavně lidský přístup jsou silnou stránkou našeho kláštera. A to nejen pro příchozí, ale i pro nás bratry. I když jsme každý jiný - přece se máme rádi a hodně se podporujeme. Mnoho našich bratří působí ve farnostech. Nosíme bílé roucho jako andělé, kteří zvěstovali radostnou zprávu o zmrtvýchvstání Ježíše.

Člověk má blízký vztah také ke svému domovu. Berete jako domov místo, odkud pocházíte? Co pro Vás znamená domov?

Náš domov, náš hrad. U nás to platí doslova, protože součástí kláštera je i Trčkův hrad. Domovem vnímám spíše prostor v srdcích lidí, s kterými se máme rádi. Ale když to vezmu technicky a prakticky, tak jsem doma tady v Želivě. Rád jezdím k rodičům i k přátelům a na různé akce, kde se cítím nádherně jako doma, ale pak mám rád klid svého pokoje a svoji postel.

Manželé občas dostávají otázku, kde a jak se seznámili. Kde a jak jste se Vy seznámil s Bohem, že jste mu řekl ano svým rozhodnutím pro zasvěcený život a pro kněžství?

...a máte hodně času? Já jsem s kostelem moc nechtěl mít nic společného až do svých 16. Hrozně jsem se tam nudil, bylo to na mě dlouhé a ničemu jsem tam nerozuměl,... A hledal jsem jako každý mladý člověk štěstí v různých věcech a lidech. Kam nemůže Pán Bůh, pošle ženu. A já jsem se zamiloval do jedné holky, která mě vzala ke skautům. Takže jsem ještě skaut. Tam jsem našel společenství mladých, kteří nejen vypadali šťastně. Našel jsem si tam další holku, s kterou jsem začal chodit na mši, k přijímání a ke zpovědi. Tehdy jsem začal cítit to naplnění, které jsem tak dlouho hledal. Takže když to shrnu: společenství, vnitřní naplnění a k tomu ještě zážitky z táborů a družina skautíků, které jsem dostal na starost. Začalo mi to všechno dávat smysl – a moc mě to bavilo. Z pěti kluků v mé družině za tři měsíce bylo 25. Tam kdesi se začala rodit touha udělat z toho svoji životní cestu. Nebylo to vždycky lehké, ale vždy to za to stálo.

Jak obecně vnímáte otázku povolání? Co byste v tomto ohledu poradil mladým?

Že je to to největší dobrodružství – objevování svého pokladu, který do nás vložil Otec. No, možnosti člověka závisí na velikosti světa, ve kterém se nachází, takže:

1. Mít velké srdce, ideály, touhy a zájem o to, co se děje v nás a kolem nás. Nechat se třeba inspirovat mnohými lidmi, se kterými to Bůh dotáhl hodně daleko.

2. Nemít strach riskovat. Udělat velké rozhodnutí, protože to naše rozhodnutí z nás dělají to, kým jsme. Zavázat se. Jen ten, kdo má odvalu ztratit, ten nalezne. Představ si kytaru. Může být použita na 10% na topení, nebo 30% třeba jako pádlo ke člunu. Anebo ji dáte do rukou nějakého mistra, třeba Eda Sheerana, a využijete ji na 250%. Ty jsi ta kytara! V jakých rukou?

3. A hlavně s povoláním nikdy není konec. Je to celoživotní hledání, naslouchání Božímu Slovu, Božímu srdci, Boží touze po tobě a po lepším světě. Protože povolání je naše odpověď na (Jeho) volání.

Jak se cítíte jako kněz, řeholník v současné společnosti?

Použiju příběh od Bruna Ferera:

Pan profesor skončil přednášku a jako obvykle se zeptal: „Máte nějaké dotazy?“

Jeden student zvedl ruku: „Pane profesore, v čem je smysl života?“ Někdo z těch, kteří se už chystali odejít, se zasmál. Profesor se na studenta dlouze a tázavě zadíval, aby poznal, jestli svou otázku myslel vážně. Bylo to tak. „Odpovím vám.“ Vytáhl z kapsy u kalhot peněženku a z ní kulaté zrcátko, ne větší než mince. Pak řekl: „Za války jsem byl malý kluk. Jednou jsem na ulici uviděl rozbité zrcátko. Schoval jsem si z něj ten největší kousek. To je on. Začal jsem si s ním hrát a učarovalo mi, že můžu zamířit paprsek světla do tmavých koutů, kam se slunce nikdy nedostalo – do hlubokých děr, trhlin, skrýší. To zrcátko jsem si nechal. Když jsem dospěl, zjistil jsem, že to nebyla jen dětská hra, ale metafora toho, co můžu v životě dělat.“

Jak vnímáte dobu, ve které žijeme? Často se mluví o různých krizích. Nás se v současné době asi nejvíce dotýká pandemie.

Žádná doba nebyla lehká. Třeba minulé století: španělská chřipka, 1. světová válka, ekonomická krize, 2. světová válka, komunismus, války na Blízkém východě a podobně... Ale co je zajímavé, že ty nejtěžší doby daly – „vyprovokovaly“ ty největší světece.

Jakou základní otázku by si podle Vás, jako kněze, měli lidé v současné době pokládat?

Fú, tak to není jednoduché.

Jedna otázka: Co mi právě teď a tady káže láska (od Boha, od lidí, ale i pro sebe, pro druhé, pro Boha)? Takhle dát smysl každému okamžiku svého života.

Děkujeme na rozhovor, přejeme Vám radost z Vaší služby a budeme se těšit na setkání s Vámi.

Rozhovor připravil J. Kánský

Luštění šifry pátera Šímy

Byla první postní neděle. Zima a lockdown. V ohláškách zazněla možnost zúčastnit se postní hry pro děti *Luštění šifry pátera Šímy*, kterou připravila Žaneta Horáčková. Zajásala jsem. Děti budou mít možnost zajímavě prožít postní dobu a novou motivaci, proč jít ven a ještě potrápí své šedé mozkové buňky.

Každou postní neděli byla vyhlášena jedna část šifry, ze které měly děti poznat místo, kde se ukrýval zalaminovaný text pro školáky a obrázek pro menší děti. To si měly buď zapamatovat, nebo zapsat. Naše děti zocelené distanční výukou v moderních technologiích si nález vždy vyfotily na mobil. Některé šifry byly opravdu zapeklité a i starší děti (někdy i rodiče) si s nimi lámali hlavu. O to pak byla větší radost, když hádanku rozluštily a text našly. Např. „Tam, kde jest zem dávným bojem krví prolita, šifra je pod srdcem s korunou trnovou ukryta.“ Text a obrázek byly tentokrát u Boží muky u Ústupu.

Na Květnou neděli děti vyrobily kříže ze dřeva, kočiček a lana (mohlo jít ale i o jakýkoli jiný materiál) a prošly s nimi křížovou cestu bolestí regionu. U posledního zastavení své kříže vyfotily. To byla podmínka, aby se dozvěděly poslední část šifry.

Složit výsledný velikonoční úryvek z částí latinských slov nám dalo také pěkně zabrat. Zněl takto: *Jesus resurrexit a mortuis*. Menší děti nasbíraly 6 velikonočních symbolů: ovci, alfu a omegu, ratolest, kohouta (který 3x zakokrhá), osla a klapačku.

Postní hra byla inspirativním průvodcem postní dobou a dovedla nás až k Velikonocům.

J. H.

Noc kostelů

V pátek 25. května proběhla v naší farnosti historicky první Noc kostelů. Když se nad tím teď zpětně zamýšlím, tak se neváhám tvrdit, že úplně první synodální skupinka vlastně spontánně vznikla, když jsme se spojili nad myšlenkou, zda uspořádat či ne Noc kostelů. Vědomi si toho, že epidemiologická situace v květnu hromadným akcím moc nepřála, zároveň však vedeni touhou něco po dlouhé době udělat jsme se rozhodli to „risknout“.

Jenže pořádat Noc kostelů není jen tak. V první řadě je potřeba řádná příprava.

No a na přípravných setkáních bylo to, k čemu jsme všichni synodou pozváni – vzájemně naslouchání, modlitba i hledání cesty, jak být darem pro ty, kteří k nám přijdou.

Ústřední myšlenka naší farní Noci kostelů byla představit poklady naší farnosti – ty známé i ty méně viditelné. Zároveň vnímat potřeby, krásu a důležitost prostředí, ve kterém žijeme, tak jak nás k tomu zve papež František ve své encyklice *Laudato si*. A jak tedy Noc kostelů prakticky probíhala?

Aby od samého začátku žádný z příchozích netápal, byl připraven na nádvoří kostela informační stánek s vysvětlením programu, mapami, drobnými dárky, ale hlavně s nadšenými ženami, které srdečně oslovily každého příchozího.

Návštěvníci si mohli vybrat z programů umístěných buď vevnitř (rozuměj v suchu) nebo venku (za mírného deště, ale jak říká Pepa: „Když je venku hezky, to umí ven chodit každě!“) Venkovní program se odehrával u Božích muk, u kostela svatého Mikuláše a také nabízel možnost projít si křížovou cestu bolestí regionu. Paralelně s tím se však v kostele sv. Vavřince střídaly poutavé prohlídky (pro děti i dospělé) s prostorem pro ztišení i hudbu. Nezapomnělo se ani na děti. Ty byly nádhernou interaktivní formou vtaženy do společenství svatých a patronů naší farnosti.

Dovolu mi se s vámi podělit o autentické svědectví dvou organizátorů:

„Stanoviště se nacházelo u nové boží muky. Byl tam ještě Václav Plíhal a Josef Kánský, který ji projektoval. Hlavním podnětem k jejímu postavení byla blesková povodeň v roce 2002. Dole má tvar trojúhelníku odkazujícího na Nejsvětější Trojici, završená kaplicí s jejími patrony – sv. Janem Nepomuckým, sv. Barborou, sv. Agátou a sv. Florianem směřující do čtyř světových stran. Velmi důležité je i její umístění, leží totiž v jedné řadě s ústupskou a trpínskou boží mukou a zároveň se nachází na hranici dvou malých povodí. Bylo zde několik grafů zobrazujících třeba srážkové úhrny posledních let, srovnání běžných průtoků a průtoků při povodni nebo schopnost vsakovat vodu u různých typů porostu. Také zde byl vyměřen m² a konev a účastníci odhadovali kolik jich do něj při povodni spadlo, kolik spadlo van na toto povodí nebo kolik vody by zadržely poldry. Za odměnu si všichni mohli odnést srážkoměr...“ – tolik jeden z organizátorů – Václav Novotný

„Stanoviště u „Ústupské boží muky“ mělo za symbol jeden z hlavních přírodních živlů a to oheň. Nejprve jsme návštěvníky seznámili s historií Boží muky a s jejími reliéfy, na jižní straně jsou dva - Narození Páně a Ukřižování, na severní straně pak Křest Páně, na západní straně poslední soud a na východní straně symboly Nejsvětější Trojice (oko, svíce, holubice). Stojí na bojišti z třicetileté války, kde byl roku 1643 císařskými vojsky poražen houf švédských vojsk. Dále měly děti za úkol poskládat rozstříhaný obrázek ohně. Poté byla pro ně nachystána překážková dráha, kterou měly za úkol projít a při tom chránit zapálenou svíci jako symbol z dřívější doby, kdy lidé museli chránit oheň, aby přežili a chránil je i před divokou zvěří“ – referuje Vojta Knotek.

Velký dík všem, kdo se na tomto dni podíleli! Co dodat? Tak jako jsme otevřeli dveře našeho chrámu pro kohokoliv, kdo by chtěl vstoupit během Noci kostelů, ať stejně tak otevřeme dokořán dveře našeho společenství a necháme Krista, aby nás učil a vedl, jak být ve světě a nebýt ze světa a to nejen v tento synodální čas.

Za organizátory Marketa Kánská

První sv. přijímání

První svaté přijímání, to bylo super, protože jsem poprvé přijala Pána Ježíše. Byla jsem v překrásných bílých šatech. Všichni byli nastrojení a kostel hezky nazdobený. Pak jsme měli zahradní oslavu, na které byli kmoťříček a kmoťřenka i pan farář, pan kostelník a naše rodina. I když foukal silný vítr, tak to byl nezapomenutelný den.

Veronika Škorpíková

Poutní výlet Západní Čechy

Na konci července jsem se vypravila spolu s otcem Peňázem, jáhnem Ladislavem, několika účastníky z Olešnice a dalšími asi čtyřiceti poutníky z jiných farností na poutní výlet do západních Čech. Pro některé to byly západní Čechy už popáté, ale pro mě poprvé.

Vyrazili jsme z Olešnice v pátek brzy ráno a tento den byl věnován naší letošní oslavenkyni, svaté Ludmile. První zastávkou bylo bývalé přemyslovské hradiště Levý Hradec, který je v současné době částí města Roztoky u Prahy. Na Levém Hradci žila svatá Ludmila a pravděpodobně zde přijala křest z rukou biskupa Metoděje. Na tomto místě byl také postaven první křesťanský chrám v Čechách, jeho základy jsme mohli vidět v podzemí současného kostelíka. Celým místem bývalého hradiště nás provázel skvělý průvodce, který působil trochu exoticky, protože jeho tatínek byl Arab. Jeho nadšení a znalost české historie byly obdivuhodné. V kostele jsme se pomodlili ke svaté Ludmile před její krásnou sochou. Navštívila jsem během léta hodně svatoludmilských míst, ale nikde se mi vyobrazení této světice nelíbilo tak, jako právě na Levém Hradci.

Potom nás průvodce zavedl k lavičce svaté Ludmily, odkud byl nádherný výhled na řeku Vltavu. Následně jsme se rozloučili s naším skvělým průvodcem a pokračovali dál do Loděnice, kde se nachází nový moderní pravoslavný *monastýr* (klášter) sv. Ludmily. Místní řeholnice nám ukázala kapli, která kromě spousty nádherných ikon ukrývala i obrovský relikviář.

Z Loděnice jsme pokračovali na další svatoludmilské místo – Tetín, kde byla svatá Ludmila zavražděna a pochována. Otec Jan Peňáz zde sloužil mši svatou v kostele, kde je uchováván kámen, na kterém byla tato světice zabita. Zajímavé je, že tento kámen mají ve velké úctě pravoslavní křesťané a hojně toto místo navštěvují i z velkých dálek, především z Ruska. Opět se nás ujala úžasná průvodkyně, která nás provedla všemi třemi tetínskými kostely. A já jsem si opět neodpustila krásný výhled na řeku Berounku a Český kras. Naši předkové si opravdu uměli vybrat nádherná místa nad řekami, kde budovali svoje hradiště. A z Tetína už jsme fičeli autobusem do Plzně. Vedle naší ubytovny byl velký plavecký bazén, ve kterém jsme po náročném dni relaxovali.

V sobotu autobus nabral směr Kdyně, kde momentálně slouží náš rodák, Kája Adamec. V Kdyni nás přivítal místní pan farář spolu s farníky a sloužil pro nás mši svatou. Všichni se tam těšili na příchod Káji a loučili se s námi výbornými chodskými koláči. Při zpáteční cestě do Plzně jsme se ještě stavili na zámku Chudenice, odkud pocházejí Černínové, a na rozhledně. Celé sobotní odpoledne jsme strávili v zoo v Plzni.

V neděli jsme slavili mši svatou v krásně opravené katedrále svatého Bartoloměje v Plzni. Dokonce jsme se u kostela potkali s místním stavitelem, který opravy vedl. Na zpáteční cestě jsme se ještě stavili v sázavském klášteře a na zámku Český Šternberk.

Byly to krásně prožité tři dny na cestách po zajímavých místech naší vlasti. Myslím, že jsme si to všichni náležitě užili.

Jarka Sobotková

OLEFATA 2021

Tento rok bylo na táboře téma stroj času. Vedoucí nás rozdělili do pěti skupinek: červení – cech tkalců a švadlenek, modří – cech sochařů a malířů, zelení – cech bylinkářů a květinářů, oranžoví – cech pekařů a cukrářů, fialoví – cech herců a kejklířů. Plnili jsme pět bobříků (v tomto roce jsme jim říkali menšíci) a byli to menšík – silentium (mlčení), aqua (polití vodou), poculum (házení hrachu do flašky), shakespeare (vymyšlení básničky, písničky, příběhu nebo divadelní hry) a timor (stezka odvahy). Po obědě se mohlo slaňovat ze skály, luštit abecedu (a tím pomoci skupince), navlékat korálky, odlévat z cínu, ... A kdyby to nestačilo, tak tu ještě byly na výběr různé hry (ať stolní či jiné).

Tentokrát se body nepsaly na papír, ale každá skupinka měla svou vlastní skleněnou láhev se znakem svého cechu a do ní se sypal písek (ta skupinka, která ho měla nejvíc, vyhrála). Závodilo se ve hrách na přemýšlení, běhačkách, chodilo se na stanoviště nebo se třeba zapaloval oheň. V nějakých hrách dělala každá skupinka činnost podle svého cechu (herci měli něco zahrát, tkalci něco ušít, ...). A nechyběly ani služba na nádobí nebo noční hlídky.

V neděli se šlo na výlet kolem skal a jeskyň až do lomu (bylo to asi 18 km). Jelikož jsme farní tábor, tak jsme se modlili a byli na mši svaté. V noci z neděle na pondělí přišla bouřka a vytopila pár stanů. Ale ani to nám náladu nezkažilo! Dokonce se na louce u našeho tábora uskutečnil basebalový zápas. Na louku přišly i děti z vedlejšího tábora. Nakonec to dopadlo nerozhodně.

Na konci tábora jsme si mohli přeložit latinský nápis na tričku a zjistit, že každý den, který prožijeme má v sobě něco dobrého a odjížděli jsme tak s myšlenkou, že je potřeba si více vážit všech dnů.

tábornice Klárka Horáčková

Ohlédnutí za svatovavříneckou poutí v Olešnici

8. srpna 2021

Četl jsem někde názor jednoho kunsthistorika: „Kvalita obrazu mnohem více vyniká, když je ozdoben vhodným rámem.“. Toto přirovnání docela dobře sedí k naší olešnické pouti ke cti sv. Vavřince.

To poznáte už týden před poutí – jindy klidné olešnické náměstí se od pondělí plní kolotoči a pouťovými střelnicemi, hospodyňky nakupují víc než jindy potraviny, maso a sladkosti, aby uctily příbuzné a poutní hosty a mladí vyhlížejí koncem týdne před poutí taneční zábavu a diskotéku. Prostě takový pestrý rámeček k obrazu, na kterém je zobrazena hlavní postava pouti – sv. Vavřinec.

Pokusme se pouze načrtnout obraz tohoto mladého muže, který je vzorem i pro nás, lidi 21. století. Narodil se v roce 230 ve Španělsku a zemřel mučednickou smrtí 10. srpna 258 v Římě. Je to světec známý a populární po celém světě. Jen v samotném Římě je mu zasvěceno 31 chrámů. Proč tato postava září napříč tolika staletími až dodnes? Pěkně to vyjádřil ve svém poutním kázání olešnický rodák o. Ladislav Tichý. „Ten mladý muž nás dnes inspiruje

svou houževnatou věností Kristu. Utrpení pro víru v Pána Ježíše, i když v řadě zemí světa je na denním pořádku, u nás nezakoušíme. Dokážeme se ale v naší téměř ateistické společnosti ke Kristu nejen hlásit, ale i jeho učení a lásku věrohodně předat těm kolem nás?“

Během poutního dne nám postavu sv. Vavřince přiblížili (každý svým způsobem) o. Tomáš Žižkovský, o. Tomáš Šíma a již zmíněný o. Ladislav Tichý. Celou duchovní slavnost zakončilo odpolední požehnání o. Milana Werla. Krásně namalovaný obraz sv. Vavřince, nemyslíte? A ten rámeček celé slavnosti doplnila již tradiční pouťová pohádka „O hledání zaklínadla“ autorky Elišky Kánské a v podání olešnické kostelní mládeže. Pohádka měla úspěch nejen díky vtípnému obsahu a zdařilému provedení, ale i pohostinnému prostředí knězeveského vyletiště.

Obraz i rám se letos moc pěkně doplnily. Kdo to promeškal, mohl už jenom čekat na Vavřincovy slzy, jak se nazývají padající hvězdy o nocích uprostřed srpna, ... Tak zase napřesrok!

Pouť Sloup, Vranov, letos i Adamov, Bílovice nad Svitavou a Senetářov

Letos se opět uskutečnila v tradičním čase farní pouť. V minulosti to bylo vždy na tři mariánská poutní místa: do Sloupu, Křtin a na Vranov. Naši předci tak po léta putovali pěšky a byla to pouť na tři dny. Později jezdily i tři plné autobusy. Jeden z nich plný mládeže zajel do Žarošic. Nyní jel jen jeden autobus.

První zastávka byla jako vždy ve Sloupě, kde jsme se pomodlili křížovou cestu.

Posléze jsme na Vranově měli mši svatou. V nové části kláštera bylo možné nakoupit pohledy, obrázky i oplatky a dát intenci na mše svaté.

Odtud naše cesta vedla tentokrát k otci Pavlu Lazárkovi do Adamova. Tam v kostele sv. Barbory, patronky horníků, je unikátní „Světelský oltář“. Od našeho bývalého duchovního správce jsme o něm dostali podrobný výklad. Je zde pouze jeho část, celý byl vysoký 17 metrů. Pro cisterciáky v rakouském klášteře jej zhotovilo v 16. století 6 řezbářů. V 19. století byl restaurován a umístěn ve vídeňském kostele. V roce 1857 jej získal Alois z Liechsteinu a daroval ho nově postavenému kostelu v Adamově. Oltář byl několikrát čištěn a sanován proti červotoči. Za války byl ukryt v kryptě kláštera na Vranově.

V těsné blízkosti kostela u fary je vývod minerálního pramene. Jeden z farníků nás seznámil s tím, kolik potíží bylo při vyčištění a otevření pro veřejnost. Místní umělkyně upravila toto místo tak, že vkusně doplňuje úpravu prostranství u kostela. Z Adamova jsme odjeli do farního kostela sv. Cyrila a Metoděje v Bílovicích, kde jsme měli mši svatou. Zdejší kostel dostal péči otce Lazárka v nedávné době nové dveře v hlavním a bočním vchodu. Jsou svým způsobem výjimečné a stylové vzhledem k zasvěcení kostela.

Je na nich abeceda cyrilice z dob života patronů kostela. I hlavní oltář dostal novou podobu. Byli jsme informováni o záměru instalovat vitráže do oken v presbytáři, které byly už v původním návrhu kostela. (V době, kdy vychází tento článek, jsou již realizované.) Místní farníci nám připravili na faře pohostění.

Na cestě domů jsme ještě navštívili kostel sv. Josefa v Senetářově. Před 50 lety byl postaven jako jediný za minulého režimu. V minulosti museli farníci zajišťovat statiku kostela. Dnes má pěknou světlou fasádu i opravené prosklené plochy.

Tradice farní pouti by měla i nadále pokračovat, vždyť i my máme za co děkovat.

V.H.

Pout' po stopách sv. Ludmily

Než se rok s rokem sešel, objevila se nabídka na farní poutní zájezd, tentokrát po stopách sv. Ludmily od 26. do 28. září 2021.

Svatá Ludmila se narodila pravděpodobně kolem roku 860 na hradě Pšov, v místech dnešního Mělníka. Jejím otcem byl Slavibor, pšovský kníže. Byla provdána za Bořivoje, českého knížete, se kterým měla tři syny a tři dcery. Když zemřel její manžel i synové, starala se o výchovu vnuků Václava a Boleslava. Po roztržce se snachou Drahomírou se uchýlila na vdovský hrad Tetín, kde byla najatými vrahy, Tummou a Gommonem, v noci z 15. na 16. září roku 921 uškrcena.

Naše první zastávka byla ve Staré Boleslavi v barokním kostele Panny Marie Nanebevzaté, který je krásně opravený. Na hlavním oltáři se vedle obrazu skví sochy sv. Václava a sv. Ludmily zhotovené Matyášem Bernardem Braunem. Dalším kostelem ve městě je chrám sv. Václava, kde finišovaly opravy, aby mohl 28. září přivítat poutníky. Mši svatou nám v prvním kostele posloužil děkan kapituly a farář Karlínského chrámu sv. Cyrila a Metoděje p. Miroslav Cút, který pochází z jižní Moravy. Poklonili jsme se Palladiu země české, jehož korunky Panny Marie a Ježíška byly požehnány spolu s korunkou naší Panny Marie papežem Františkem v roce 2014. Palladium snad dostala sv. Ludmila při křtu od sv. Metoděje. Je umístěno na malém oltáři z ebenového dřeva v klenotnici. Název má podle Pallas Atheny, ochránčyně Řecka.

Stará Boleslav je spojena v souměstí s Brandýsem nad Labem. Zámek ve tvaru čtverce vlastnilo mnoho majitelů, předposledním byl bl. Karel Habsburský, náš nekoronovaný král. Marně se snažil uklidnit rozbourené strany, aby nedošlo k válce, ale bezvýsledně. Po jejím skončení v r. 1918 byl z Rakouska vypovězen. Jeho manželka Zita se dožila vysokého věku a je pochována v Rakousku. Nedávno zemřel jejich poslední syn, pohřbený rovněž ve Vídni. Průvodce s úctou hovoří o bl. Karlu a jeho manželce Zitě Borboun-Parmské. Karel Habsburský prohlásil pobyt v Brandýse a Mělníku za nešťastnější období života. Malá kaple je zasvěcena sv. Ludmile, nad schody vidíme obraz svatých Václava a Podivena, jak kráčí v jeho stopách. Nejstarší část zámku je z 12. století. K zámku patří 2000 ha polí vinic a lesů. Původně k němu patřil hrad Hasištejn, obec Vysoký Chlumec, Střekov, Roudnice, Nelahozeves, Křemice a další. Kousek od zámku, na soutoku Labe a Vltavy v Mělníku, předpokládaném místě narození sv. Ludmily, stojí gotický kostel sv. Petra a Pavla, o který se starají řeholníci Saletini.

Nocleh trávíme v nové budově Centra Mariapoli v Praze-Vinoři. Po snídani a ranních chválách odjíždíme na královské Vinohrady do kostela sv. Ludmily. Kostel je nádherný. Vitrážová okna i boční oltáře představují množství světců, mnohdy se opakujících podle přání donátorů. Po obědě v karlínské Gastro jídelně se přesouváme do baziliky sv. Jiří na Hradčany, kde nás již očekává S. M. Dominika, aby nás zavedla k hrobu sv. Ludmily. Ta byla původně pohřbena na Tetíně, ale sv. Václav ji chtěl mít v Praze. U jejího hrobu zpíváme všechny sloky naší hymny, děkujeme a prosíme naši první mučednici o přímluvu za náš národ. Sestřička nás odvádí do katedrály, Svatováclavské kaple. Také zde se modlíme, prosíme a děkujeme. Zastavujeme se u náhrobků kanonizovaných i dosud na svatořečení čekajících našich předků. Přesouváme se do arcibiskupského paláce, kde ze střechy obdivujeme krásu Prahy. Následně nás naše průvodkyně pozvala na kávu, která přišla mnohým vhod. Metrem odjíždíme na parkoviště v Letňanech, náš autobus nás odváží do Svatého Jana pod Skalou, kde nás čeká večeře a nocleh.

Budova byla původně klášter, dále kolej učitelského ústavu, za totality školicím střediskem SNB a STB. Nyní patří Vyšší pedagogické škole. Zatím, co jsme si pochutnávali na kuřecím stehýnku, náš řidič Fanda se snažil opravit neopravitelné čerpadlo, nakonec majitel dovezl jiný autobus, abychom mohli další den pokračovat v cestě. Před tím nás ale ještě čekala prohlídka kostela sv. Jana Křtitele, travertinové jeskyně sv. Ivana s podzemním kostelem Panny Marie. Uprostřed horního kostela, postaveného podle Dietzenhoferových, je schránka s ostatky sv. Ivana. Venku na pravé straně kostela vyvěrá minerální pramen. Před časem zde byly lázně. Sv. Ivan byl původně chorvátský šlechtic, stal se poustevníkem a velkou část života prožil v českém krasu. Úředně nebyl svatořečen, ale my ho jako svatého uctíváme.

Naše cesta pokračovala do Tetína: V malé obci v místě hrobu sv. Ludmily nechala Drahomíra postavit kapli sv. Michaela, později zde byl postaven kostel sv. Jana Nepomuckého. Kromě tohoto Božího domu je zde malý kostel sv. Kateřiny Alexandrijské a sv. Ludmily. Paní průvodkyně nám poutavě vypráví o sv. Ludmile, mši svatou ale máme u sv. Kateřiny, protože u sv. Ludmily mají pobožnost pravoslavní. Posloucháme jejich mnohohlasé zpěvy. Pod oltářem, znázorňujícím světici, učící s knězem Kaichem vnuka Václava je uložen kámen, kde mělo spočinout tělo naší světice. Od kostela je výhled na okolí Českého krasu. Po obědě v restauraci Na Marjance přijíždíme k hradu Křivoklát, který založil Přemysl Otakar I. Hrad několikrát vyhořel. Na stěnách jsou viditelné různé stavební slohy. Do r. 1942 vlastnili hrad Fürstenbergové, za války německá armáda a do r. 1948 původní majitelé, kteří se museli po zestátnění odstěhovat do zahraničí. Poslední z rodu zemřel r. 2000 a hovořil velmi dobře česky. Byli pracovití a podle obrazů velmi hezcí. O hrad pečovali a opravovali ho.

I když jsme nezvládli navštívit všechna místa spojená se sv. Ludmilou, poskytl nám poutní zájezd množství podnětů a krásných zážitků a to díky všem, kteří se o nás během cesty starali. Poděkování patří otci Tomášovi, panu jáhnu Ladislavovi a v nemenší míře i Fandovi, který nás bezpečně vozil. Snad nám pandemie dovolí v příštím roce zavítat do některých míst naší krásné vlasti.

Návštěva svatého otce v Šaštíně

Zuzka (takhle familiérně prezidentce Slovenska, Zuzaně Čaputové, říkám) navštívila na soukromé audienci svatého otce. Státní návštěvy u papeže jsou docela častý jev a je zvyklostí, že tyto návštěvy zvou svatého otce na návštěvu. Zuzka pozvala svatého otce na návštěvu Slovenska. Její pověstné charisma se potkalo s charismatem svatého otce. Nedivím se, že si ti dva padli do noty! Svatý otec ale nemůže zdaleka všechna pozvání vyslyšet,... Jinak tomu ale bylo v tomto případě.

Když jsme se dozvěděli z médií, že svatý otec zavítá na Slovensko, naplnila nás obrovská radost! Snad i slzy do očí mi to vehnalo. Vždyť je to nedávno, co jsem s maminkou (a se svatým otcem :) v Římě oslavovala výročí 30 let od svatořečení naší Anežky České a nyní bychom se mohli vidět znovu, na našem milovaném Slovensku. (Chápejte, jsem trochu zaujatá, můj snoubenec je Slovák, proto beru Slovensko trochu za svoje.)

Hned jsme si s maminkou telefonovaly, že určitě pojedeme, okamžitě jsem to s radostí oznamovala svému milému a ten také ihned souhlasil! Do party se ještě přidala sestra Kačka. To bude jízda! Je to ale ještě za dlouho,...

Jak se blížil příjezd svatého otce, začal nás hlodat ze všech stran červík pochybností. Prý je svatý otec vážně nemocný a na Slovensko stejně nedojede. Je to moc nebezpečné kvůli covidu, tolik lidí na jednom místě. Dostaneme se přes hranice? Stojí to za vyřizování si volna v práci? Bude se za mě muset suplovat, a jak se vedení bude tvářit na důvod absence – návštěva papeže? Ne! Pochybnostem nepodlehne!

Ve středu, 15. září v brzkých ranních hodinách, ještě za hluboké tmy, jsme vyjžděli z Brna na jih, směr Šaštín. Kafe v termosce, snídani i oběd v košíku a plni očekávání a snad i motýlků v břiše, jak jsme se těšili! Při příjezdu na místo jsme zjistili, že ranní hodina našeho vstávání možná měla být spíše noční. Před vchody byly opravdu obrovitánské fronty. Každý procházel detektorem kovu a každému vojáci kontrolovali tašku a certifikát o očkování. I přes obrovské fronty jsme se ale na sebe usmívali. Nakonec jsme se všichni dostali dovnitř před uzavřením bran. Usadili jsme se do jednoho ze zadních sektorů (přední sektory byly obsazené těmi, kteří vstávali asi už večer předchozího dne). Zanedlouho jsme už ze sektorů nemohli vycházet, protože svatý otec se blížil. Zase ti motýlci v břiše! Přesunuli jsme se k uličce. Ano, projel vedle nás! Ten člověk, ze kterého září takové dobro. To byla myšlenka, která mi proběhla hlavou, když kolem nás projížděl. Současně mi vehnala slzy do očí. Uvidíme se ještě někdy během tohoto pozemského života? Usušila jsem slzu a už se znovu radovala a byla vděčná za jeho přítomnost a za to, že můžu být přítomna slavnostní mše svaté s tímto člověkem. Svatý otec nás povzbudil k odvaze neuzavírat se. Panna Maria, když souhlasila, že přijme pod své srdce Syna Božího, mohla zůstat zavřená doma a neustále adorat sebe sama. Vždyť v sobě nosila Boha. Ona ale vyšla na cestu, do nejistoty. Vyšla za Alžbětou, nesla Krista ostatním. Nenechala si ho „pro sebe“. Ani my bychom se neměli dostat do bodu, že to „už stačí“. Stále bychom měli být na cestě.

Rozloučili jsme se se svatým otcem. Zůstali jsme ještě sedět. Davy lidí vycházely ven a my jsme ještě doprožívali ty vzácné okamžiky. Rozesílali pozdravy na všechny strany, všem, na které jsme měli pamatovat. Snědli jsme řízky z košíku a vydali se s vděčností na zpáteční cestu.

Vždycky, když jsem na nějaké takové velké akci, vzpomenu si na svého dědečka, který vždycky popisoval hluboké zážitky ze svých cest tohoto typu (ať už to byly právě návštěvy svatého otce, nebo třeba Sametová revoluce). V televizi bychom viděli svatého otce lépe. Teď jsme viděli v dálce malou postavičku a monitor před námi měl mírné výpadky. Doma bychom seděli v pohodlí gauče. Tady jsme seděli na tvrdé zemi. Ale ta atmosféra! Ta se musí zažít přímo na místě!

Bohu díky! A také díky Zuzce, že svatého otce pozvala a díky svatému otci, že se i přes svůj zdravotní stav vydal na cestu a neřekl si, že „už to stačí“.

M. Adamcová

Misijní neděle

V neděli 17. října jsme v naší farnosti uspořádaly misijní jarmark a misijní kavárnu. Misijní neděle předcházela vigilie plná modliteb za misie.

V neděli jsme se sešly brzy ráno, abychom vše na jarmark připravily. Na mši svatou jsme se oblékly do kostýmů, ve kterých jsme představovaly zástupce jednotlivých kontinentů. Celou mši doprovázela schola. Poté následoval tradiční jarmark, na kterém mohli lidé misie podpořit zakoupením našich výrobků, jídla nebo třeba jablечného moštu. Pro každého bylo v kavárně připraveno malé občerstvení.

Na misie jsme nakonec mohly poslat rekordních 38 672 Kč. Rády bychom poděkovaly všem, kteří s námi celý víkend prožili a díky kterým můžeme pomoci tam, kde je to potřeba.

Členky misijního klubka

SYNODA

Co je to synoda a synodální proces?

Synoda je: shromáždění, společná cesta, která spočívá v zapojení celé katolické církve, (všech pokřtěných v církvi) s cílem, aby vyjádřili své názory a podněty, které povedou k růstu církve a jejímu rozvoji. Je to proces naslouchání, vzájemného dialogu, vzájemné konzultace. Papež František na tuto cestu zve osobně každého z nás. Opakovaně zdůrazňuje, že výsledkem synody nemá být jen nějaký další dokument, který skončí někde v knihovně nebo v archivu. Cílem je proces, cesta, naslouchání Bohu a bratřím a sestrám „...každý kdo vykročí na cestě naslouchání druhému s touhou poznat, co je Boží vůle, udělá velký krok k uzdravení církve ve svém konkrétním prostředí.“

Co je cílem?

Církev není zájmový klub, skanzen, skupina lidí vyznávající určité morální a etické zásady. Církev je tělo Kristovo a jejím úkolem je, aby byla Kristem

ve světě. Aby nesla zprávu naděje, že jsme Bohem milovaní, chtění a vykoupení. To tělo jsi ty, já, naše farnost. Máme být „*církví, která roste a rozvíjí se a ne jenom církví v údržbě*“ jak říká Svatý Otec.

Synoda je společná cesta církve. Cílem této společné cesty je: zamyslet se velmi konkrétně nad tématy, která se týkají církve jako společenství. K přemýšlení a úvaze každý z nás dostává například následující konkrétní témata: a) míru konkrétní spoluúčasti a fungování každého z nás v církvi a ve farnosti, b) jak přemýšlíme v naší farnosti o nových formách aktivního zapojení všech do liturgie? c) jsme skutečně misijním společenstvím, církví pro druhé, anebo do sebe uzavřenou skupinou? Tyto a mnohé další otázky jsou synodou kladeny před každého věřícího.

Jak tato synoda probíhá prakticky

9. října byla slavnostně zahájena papežem Františkem v Římě.

17. října proběhlo zahájení na diecézní úrovni a následně ve farnostech. Záměrem je, aby se nějakým způsobem dostal ke slovu každý. Zjednodušeně řečeno - je to komunikace od svatého otce k Tobě a od Tebe ke svatému otci.

Synoda na úrovni naší farnosti

Podobně jako v jiných farnostech i u nás jste zváni podílet se na sdílení v malých skupinkách. Každá skupinka bude mít svého moderátora, který vám představí témata určená k zamyšlení. Z nich si už jako skupinka zvolíte téma, které vás oslovilo nejvíce a vnímáte ho jako dobré a potřebné se o něm sdílet.

Následně vás váš moderátor provede jednoduchým společným programem, který bude mít dvě části. V jedné části budeme naslouchat Duchu Svatému v modlitbě, v druhé ve sdílení. Každá skupinka se sejde ideálně třikrát - samozřejmě je možné ve společném setkávání pokračovat i mimo daný časový rámec.

Moderátoři skupinek jsou: (V závorce je uvedeno věkové nebo tematické zaměření skupinky, což ale neznamená, že do skupinky nemůže patřit někdo v jiném věkovém rozmezí nebo s jiným tematickým zaměřením). **Adamcová Jarmila** (mladé rodiny), **Adamcová Kateřina** (20+), **Kánská Eliška** (hudba), **Kánský Josef** (40+), **Nechuta Jan ml.**, (středoškoláci), **Neumannová Šárka** (katechetky, lidi v různých službách), **Novotná Iva** (60+), **Palinková Františka ml.** (12+). Vy, kdo máte zájem stát se členem skupinky, můžete oslovit konkrétního moderátora. Zároveň i moderátoři budou oslovovat konkrétní farníky a zvat je do skupinek. Cílem je, aby se do společné cesty mohl zapojit každý, kdo má o to zájem.

Hmatatelným výstupem bude formulování konkrétních závěrů, nejdůležitějších podnětů a pohledů, které za naší farnosti předáme diecéznímu synodálnímu týmu, dále Národnímu synodálnímu týmu. Nicméně, jak zdůrazňuje papež František - cílem není ani tak nový dokument, ale společná cesta, na kterou se vydáme“.

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.